treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 472 | Barcelona, 14 de març de 1977 | Preu, 10 pessetes

Els pobles d'Espanya necessiten un triomf democràtic

ELECCIONS DECISIVES

Ja som en la campanya electoral. Tot i que oficialment encara no hagi començat, en realitat ja hi som. El PSUC ha fet públiques les llistes definitives dels seus candidats per al Congrés de Diputats i ja tenim manifest electoral.

El PSUC engega, doncs, la campanya electoral, conseqüent amb la seva decisió, ja anunciada de fa temps, d'anar a aquestes eleccions. En prendre aquesta decisió sabíem bé que seran unes eleccions difícils, que es faran des d'unes institucions que no tenen res de democràtiques i que són herència del franquisme. Sabíem que els reformistes posarien tota mena d'entrabancs als partits democràtics i, molt assenyaladament, als comunistes. Un exemple n'és l'atardament de la nostra legalització. Però totes les dificultats no poden privar que complim amb el nostre deure envers el nostre poble, amb la responsabilitat que ens pertoca en aquesta hora que considerem decisiva per al futur del país. I això no ho diem per fer una frase que soni bonic; és una expressió justa i cabal. Aquestes eleccions decidiran si els pobles d'Espanya poden emprendre el camí d'una democràcia de veritat per mitjans pacífics o no.

Es veritat que el govern no planteja aquestes eleccions com una opció clara entre herència del franquisme o democràcia autèntica, entre dictadura una mica disfressada o sobirania del poble. El govern no ho presenta així, és clar, però l'opció, objectivament, és aquesta i no pas cap altra. Unes futures Corts amb majoria democràtica esdevindran unes corts constituents, podran elaborar una constitució basada en la sobirania del poble, podran ser protagonistes d'un canvi democràtic. Si no hi ha majoria democràtica, ens trobarem amb un règim disfressat de democràcia, amb les llibertats retallades, amb exclusions i vedats.

Es per això que els partits polítics democràtics tenen en aquests moments una seriosa responsabilitat. Els comunistes n'hem pres consciència i anirem a les eleccions a guanyar. Farem de la campanya electoral una batalla política per aconseguir les llibertats i per fer que les eleccions, malgrat totes les intencions del govern perquè no sigui així, siguin unes eleccions lliures.

No cal dir que les aspiracions del poble de Catalunya a l'autodeterminació, a decidir sobiranament quin ha de ser el seu futur, depenen d'una victòria de les forces democràtiques en les eleccions. Un triomf reaccionari fóra fatal per a l'autonomia de Catalunya.

Endemés, un triomf democràtic obrirà pas a la possibilitat de transformacions socials profundes, obrirà l'horitzó de la via al socialisme en llibertat que nosaltres proposem. La batalla d'aquestes eleccions té, doncs, una projecció a més llarg termini. I en el temps immediat, decidirà que es pugui o no sortir de la gravíssima crisi econòmica que patim, d'una manera beneficiosa per a la majoria del poble, sobretot per a la classe treballadora i les altres capes populars.

Per moltes raons, per tant, aquestes eleccions no són pas cosa de broma. El PSUC hi va amb tota la serietat i amb tota la força que calen. Anem a guanyar per tal de guanyar la llibertat, el camí del progrés i de la pau, la perspectiva del socialisme.

PER L'AMNISTIA, ENCARA

Concentració per l'amnistia a Montjuïc, ahir

"Malgrat la concessió d'algunes mesures de gràcia, l'amnistia total que reclamem encara no ha estat atorgada", diu una nota conjunta de l'Associació de Familiars dels Presos Polítics, la Federació d'Associacions de Veïns i el Secretariat de l'Assemblea de Catalunya.

En efecte, no hi ha hagut amnistia. L'últim consell de ministres ha dictat normes que signifiquen l'ampliació als anomenats "delictes de sang" de les mesures de gràcia atorgades el passat juliol. Es una passa cap a l'amnistia, però no pas l'amnistia. *"Perquè amnistia* -com assenyala l'esmentada nota- *vol dir la llibertat de totes les preses i presos polítics condemnats sota lleis i tribunals franquistes. Vol dir la desaparició total de l'esperit de guerra civil. Vol dir el retorn de tots els exiliats sense exclusions. Significa tancar definitivament l'etapa del règim franquista."*

Es una passa, però insuficient; no solament perquè comporta l'arbitrarietat que suposa la determinació, en cada cas, de tot el que es refereix als delictes de "terrorisme de sang", sinó perquè, de més a més, hom deixa al marge tots els qui foren detinguts per causes polítiques des de la data del referèndum. Que no són pas pocs.

Tot això exigeix continuar lluitant per la immediata llibertat de tots els presos i el retorn de tots els exiliats sense excepció, que és la primera de les condicions d'unes eleccions lliures.

LA "GUERRA DELS TRACTORS"

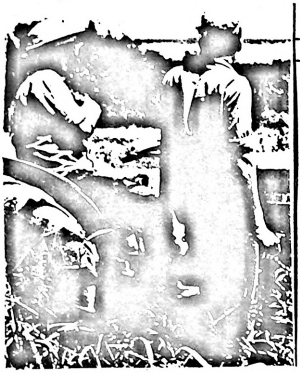

L'anomenada "guerra dels tractors" ha estat la mobilització més important de totes les que ha protagonitzat la pagesia. El lector de "Treball" no haurà quedat sorprès,ja que en números anteriors s'havia valorat el malestar dels agricultors catalans i la canalització organitzada i responsable que la "Unió de Pagesos", a través d'assemblees, n'estava fent.

Tanmateix, mai no s'havia aconseguit coordinar, en uns mateixos objectius i de manera simultània, l'exteriorització de la protesta. Fins ara només hi havia hagut lluites emmarcades geogràficament i fonamentades en la petició de preus per a un producte concret (guerres de la llet, tomàquet, panís, etc.).En l'actual moment, les sortides de tractors s'han estès a una part important del territori peninsular i amb tres objectius assumits per tothom: 1) Preus justos per als productes agraris. 2) Reforma de la Seguretat Social Agrària. 3) Llibertat sindical.

Un segon comentari es pot centrar en el paper de les "Cámaras Oficiales Sindicales Agrarias" (COSA), enquadrades a nivell estatal en la fossilitzada "Hermandad Nacional". L'actual protesta ha estat impulsada i organitzada per sindicats agraris democràtics. Bé que en algunes zones gent de l'aparell verticalista hi va tenir alguna cosa a veure, a Catalunya podem afirmar que la "Unió de Pagesos" ha tingut, en tot moment, la iniciativa i el control de la lluita. Cal destacar que una acció d'aquestes magnituds només s'ha produït arran de la consolidació d'organismes sindicals democràtics i que, si bé les jerarquies verticalistes han tingut tota mena de mitjans per organitzar-la, la seva submissió als designis de l'Administració les ha fet actuar de fre en tots els inicis de protesta que s'han anat gestant els darrers anys. El fet d'haver-se hagut d'organitzar al marge del sindicalisme oficial desqualifica els verticalistes com a representants dels interessos econòmics i socials de la pagesia i, per tant, com a interlocutors vàlids.

Malgrat tot això, el govern s'ha negat a rebre els membres de la "Coordinadora d'Agricultors i Ramaders de l'Estat Espanyol". Mombiedro de la Torre, president de la "Hermandad Nacional", ha fet tota mena de pressions per tal d'aconseguir que no es negociés amb els representants elegits democràticament. El govern ha cedit a les pressions d'un dels signants d'Alianza Popular -suposo que valorant que negociar amb pagesos demòcrates, que tenien mandat de sindicats agraris, amb desenes de milers de tractors a la carretera, era reconèixer-los el protagonisme- i altra vegada la preocupació per les trames electorals i l'indecís camí del govern cap a la democràcia l'han fet llançar-se als braços del franquisme més genuí: Alianza Popular. No pot tenir cap altra interpretació el fet que dilluns, quan la "Coordinadora", els sindicats i les assemblees de pagesos havien concedit una treva i retirar-se de les carreteres, s'hagi rebut els representants de les COSA provincials tot defugint, amb clara actitud provocadora, el contacte amb els representants més legitimats i qualificats. Sembla que hi haurà algunes concessions econòmiques i que el govern pretén que l'aparell verticalista en capitalitzi l'èxit.Si més no, pel que fa a Catalunya, creiem que la pretensió és ingènua, ja que la pagesia del Principat ha pogut apreciar les línies d'actuació dels jerarques provincials i de la "Unió de Pagesos".

El breu espai de "Treball" ens impedeix d'estendre'ns sobre la justa i ponderada actuació de la gent de la "Unió". Ha sabut fer comprendre que la protesta mirava al benefici del conjunt de la pagesia i no pas a interessos organitzatius. Aquesta ha estat la clau que ha permès assolir el nombre de quinze mil tractors a les carreteres catalanes. La "Unió" ha rebutjat la fàcil maniobra d'aprofitar la situació per repartir carnets i ha considerat que l'afiliació és del tot voluntària. S'ha vist públicament la tàctica que mantè i la seva línia sindical. Òbviament, està oberta a tots aquells pagesos que considerin que la "Unió" és el millor mitjà per a la defensa dels seus interessos econòmics i socials. La "Unió de Pagesos" ha potenciat, en tot moment, la realització d'assemblees on es discutia el curs de la lluita, i també la informació de l'acció per tots els pobles, sense imposar coactivament la determinació d'afegir-se a la vaga.Aquest estil, profundament democràtic, ha permès mantenir sempre una actuació coordinada. La "Unió" ha sabut respectar la decisió de les assemblees que es feien a tots els punts de concentració, de les quals destaquem, pel seu volum, la que va culminar a Sidamunt, amb més de deu mil pagesos. La "Unió" mantenia una actitud com a organització, però foren les assemblees de tots els agricultors, a peu de carretera, que decidiren, gairebé per unanimitat, la concessió de la treva segons els acords de la Permanent de la "Unió".

Un altre punt que cal destacar és la denúncia continuada que la "Unió" ha fet dels abusos dels intermediaris monopolistes, veritables culpables del fet que els preus arribin tan inflats al consumidor, com també de la ineficàcia o corrupció administrativa que ho permet. En aquest sentit, el comunicat de les centrals sindicals CONC, CNT, SOC, UGT i USO, convocades a instància de la "Unió de Pagesos", en el qual es solidaritzaven amb la lluita,suposa una afirmació de la comunitat d'interessos de pagesos i treballadors de la ciutat.

La solidaritat de la ruralia és un altre tema a ressenyar. Les vagues generals d'Arbeca i Bellpuig i les contínues atencions de mecànics, empleades de la Telefònica, etc., etc., son dades que indiquen que les zones agràries van sintonitzant amb la normalitat democràtica que les masses populars imposen.

LLEÓ BENELBAS

Quanta sang caldrà vessar encara?

Nicolau Mendizàbal Barandiaran i Sebastià Goicoetxea Itzaso han mort per la llibertat d'Euskadi. De nou, la violència ha tacat els carrers del País Basc amb la sang jove i generosa dels "gudaris". ¿Quanta sang caldrà vessar encara abans d'arribar a la democràcia plena?

La massiva resposta del poble de Guipúscoa és un enèrgic prou! que ressona a tot Espanya; és un clam enèrgic i indignat davant del crim i de la provocació. Prou! Prou sang, prou morts!, si volem anar de debò cap a una Espanya en pau, allunyada de noves violències.

És també una legítima exigència que siguin esclarides les circumstàncies en què s'han produït aquestes dues morts, en què s'han produït els fets violents que ha patit el país les darreres setmanes i sobre els quals s'ha llençat la manta del silenci.

Una manta prou gruixa per tapar -encara!- els morts de Vitòria i de Montejurra,ara fa un any, o l'assassinat del carrer Atocha,o el segrestament de l'Oriol i en Villaescusa.

Ja n'hi ha prou, de sang i de silenci!

COMPROVAR EL CENS

La Comissió Electoral del PSUC ha fet pública una nota en la qual, davant de la propera exposició pública de les llistes provisionals del cens electoral, crida els ciutadans a fer una nova comprovació per tal d'esmenar tant com es pugui l'elevat nombre d'imprecisions i omissions que el cens, sobretot a Barcelona, presenta. Crida també totes les organitzacions a fer un esforç per aconseguir millors condicions en el desenvolupament de les eleccions, que facilitin la coneixença dels llocs d'exposició de les llistes i la consulta a aquelles persones que no puguin fer-la, recollint-ne les dades personals per a la comprovació.

Comprovar la inscripció del cens, corregir-ne els errors continua essent, ara, una tasca fonamental.

PER GUANYAR I ESTABILITZAR LA DEMOCRÀCIA

CAP A UN PACTE CONSTITUCIONAL

En centrar la seva activitat en la perspectiva electoral, el PSUC es proposa, com assenyala la darrera declaració del Comitè Central, guanyar les condicions d'unes eleccions lliures i contribuir a una victòria de les forces democràtiques que permeti assegurar el caràcter constituent de les futures Corts. La victòria de les forces democràtiques, que el govern pretén dificultar amb mesures arbitràries i discriminatòries, és fonamental per tal d'obtenir una constitució veritablement democràtica.

Amb aquest objectiu, el Comitè Central ha formulat la proposta de Pacte Constitucional.

El Pacte Constitucional, concreció actual del Pacte per la Llibertat, és necessari per tal d'elaborar una constitució que permeti el joc lliure de tots els partits i sectors socials,sense que cap se'n senti exclòs, per estabilitzar la democràcia, per garantir un clima de diàleg i convivència,de reconciliació, que aïlli els partidaris de tornar a la dictadura. És, doncs, un pacte polític entre tots els sectors i institucions que vulguin de debò que l'inevitable canvi polític iniciat s'acompleixi sense violències. Es un pacte basat en el reconeixement constitucional dels drets humans i la institucionalització de totes les llibertats, en la igualtat de drets de tots els ciutadans, en l'abolició de totes les lleis discriminatòries, en el principi de la sobirania popular.

És, a més a més, un pacte que permeti l'elaboració d'una constitució oberta, que faci possibles les transformacions socials, econòmiques i polítiques d'una democràcia avançada que reclama el futur del nostre país.

És un pacte entre totes les forces d'Espanya del qual surti una constitució que reconegui el caràcter plurinacional de l'Estat i el seu funcionament segons un principi general d'autonomia i de descentralització que signifiqui un avenç cap a la creació d'un estat federal. Es un pacte que contingui un acord per al restabliment dels principis i institucions de l'Estatut de 1932 que és, com subratlla la declaració del Comitè Central, una exigència irrenunciable del nostre poble.

Però és, també, un pacte que permeti l'elaboració d'un pla econòmic per quatre o cinc anys que ofereixi una via de solució a la crisi, cada cop més greu, que pateix el país. Un pla que inclogui el desenrotllament de les fonts energètiques, la modernització de l'agricultura, la reestructuració de la indústria de pesca, la reforma fiscal, la reforma de la seguretat social, la racionalització de les inversions públiques en béns de consum col.lectiu: vivendes, escoles, guarderies, hospitals ... Un pla que faci front al desequilibri de la balança de pagaments, que permeti el control de la inflació i la canalització del crèdit públic i privat cap a objectius preferencials. I que impliqui el reconeixement de drets fonamentals per als treballadors com és ara el dret d'assemblea als centres de treball.

Un pacte d'aquestes característiques és avui necessari i possible. Es necessari per consolidar la democràcia i per resoldre, en el marc d'aquesta democràcia, uns problemes que no poden trobar solució sense un consens polític nacional i sense la corresponsabilització de tots els sectors socials del país. Es possible perquè creiem en el sentit de responsabilitat de la majoria de les forces polítiques i en la capacitat i la maduresa de tot el poble.

Pel que fa a nosaltres, donem una prova més, amb aquesta proposta, del nostre sentit de la responsabilitat.

Però per avançar, des de Catalunya, en aquesta direcció cal insistir de nou en la necessitat que les forces polítiques i sindicals democràtiques catalanes actuïn conjuntament amb totes les forces democràtiques a nivell d'Estat. Mantenir actituds aïllacionistes no contribueix precisament a conquerir la llibertat de Catalunya, que és, com hem dit repetidament, indestriable de la llibertat a tot Espanya.

Cal, al mateix temps, refer la unitat política a Catalunya sobre la base d'allò que constitueix una exigència col.lectiva: la recuperació de l'Estatut, amb tots els seus principis i institucions. Per això cal donar el més ampli suport a les campanyes "Volem l'Estatut", empresa per l'Assemblea de Catalunya, i "Per la recuperació de les institucions autonòmiques", promoguda pel Congrés de Cultura Catalana, campanyes que, com diu la declaració del Comitè Central, són l'eix fonamental de la mobilització unitària del poble de Catalunya en el camí de la recuperació

de les llibertats nacionals arrabassades pel franquisme.

L'entesa dels catalans exigeix, com han assenyalat ja alguns dirigents polítics del nostre país, l'elaboració conjunta d'una candidatura única per al Senat que faci possible un triomf de les forces democràtiques en les properes eleccions i permeti mantenir la unitat malgrat la presentació individualitzada de candidatures per al Congrés de Diputats.

Però cal també una negociació responsable i conseqüent de tots els sectors que reclamen l'autonomia de Catalunya per tal d'obtenir, abans de les eleccions, un Consell Provisional de la Generalitat que supervisi i controli el

EL COL.LOQUI DEL CLUB MUNDO

DE LA DRETA-DRETA A L'ESQUERRA-ESQUERRA

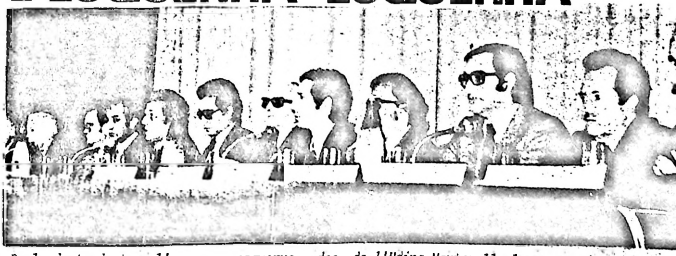

De la dreta-dreta a l'esquerra-esquerra, des de l'Udina Martorell al secretari general del PSUC. El Club Mundo fou escenari, dilluns passat, d'un col.loqui sobre "L'autonomia de Catalunya i les seves institucions". Era la primera vegada que Gregori López Raimundo intervenia públicament en un acte autoritzat. No de pas un detall poc important. Tampoc ho és el consens i la pràctica unanimitat expressada pels deu presents -llevat de l'Udina- en l'exigència del restabliment de l'Estatut d'Autonomia.

UNA LLEI DE VAGA A LA MIDA DELS EMPRESARIS

Ens han intentat presentar la nova legislació sobre relacions laborals com el *no va más* de la liberalització *"en consonancia con los sistemas jurídicos imperantes en los países de Europa occidental de nuestro mismo contexto cultural"*. Fora que d'això del "mateix context cultural" hi hauria molt a parlar, tampoc no tenim el mateix context sindical, polític, etc.

La veritat és que aquesta nova legislació laboral -que no podem analitzar aquí exhaustivament-, al marge de les seves greus imperfeccions i insuficiències des del punt de vista dels treballadors, és com una casa, amb teulada i tot, però sense fonaments: no serveix per a res i s'ensorra. I els fonaments que li manquen són la llibertat sindical, la llibertat política, la democràcia.

I això no únicament perquè els treballadors, a través de les seves centrals sindicals, no han participat en l'elaboració d'aquesta llei. No és només un problema de "procediment" democràtic. El problema és que mentre no s'hagi guanyat i es porti a la pràctica la democràcia, no hi haurà res a fer. Mentre, per exemple, la policia continuí reprimint amb brutalitat les manifestacions pacífiques, no té sentit parlar que *"los trabajadores en huelga podrán efectuar publicidad de la misma, en forma pacífica, y llevar a efecto recogida de fondos sin coacción alguna"*. (art. 6-6).

Ja el decret-llei reconeix en el seu preàmbul *"la necesidad de completar su configuración en consonancia con el desarrollo del proceso de reforma de las estructuras sindicales"*. Aquest "desenvolupament del procés" és el problema. Per als treballadors, aquesta nova legislació, encara que fos ben feta, no els serviria de gran cosa sense la llibertat sindical. En tot el decret-llei no hi ha ni una sola referència a la intervenció de les centrals sindicals en els conflictes, en defensa dels treballadors que ho vulguin, com passa a Europa. Aquí, quan es parla de "representants dels treballadors" -hom els anomena "representants sindicals", excepte quan es parla del comiat-, no se sap si vol dir els actuals (?) Jurats d'Empresa, els delegats o el Consell d'Empresa elegit en assemblea, etc.

Intenten desarmar la classe obrera. Es considera il.lícita o abusiva *"cualquier forma de alteración colectiva en el régimen de trabajo distinta de la huelga"* com, per exemple, un baix rendiment. Es pot acomiadar el treballador que, designat per l'empresari, es negui, en cas de vaga, a *"la prestación de los servicios necesarios para la seguridad de las personas y las cosas, mantenimiento de los locales, maquinaria, instalaciones, materias primas y cualquier otra atención que fuese precisa para la ulterior reanudación de las tareas de la empresa"*. No s'accepten com a legals les vagues *"por motivos políticos o con cualquier otra finalidad ajena al interés profesional de los trabajadores afectados, (...) cuando sea de solidaridad o apoyo, o cuando tenga por objeto alterar, dentro de su período de vigencia, lo pactado en un convenio colectivo o lo establecido por laudo"*.

Aquesta "liberalització de les relacions de treball" l'entén el govern Suárez d'aquesta forma. Han fet unes lleis que responen clarament als interessos dels empresaris i han derogat, ja per sempre més, el suspès article 35 de la Llei de Relacions Laborals, que realment posava dificultats a l'acomiadament lliure, tot instaurant el sistema, de fa un any, de comiat lliure -ells diuen que no, que és "causal"-, però pagat. Si la llei diu que encara que Magistratura reconegui la raó al treballador, aquest queda al carrer si l'empresari vol, ¿això no és el comiat lliure? I en casos d'empreses de menys de vint treballadors, no hi ha obligació de respectar ni els límits d'indemnització.

També és un motiu per despatxar la ineptitud del treballador, originària o sobrevinguda; la seva manca d'adaptació a les modificacions tecnològiques del lloc de treball; la necessitat d'amortitzar individualment un lloc de treball, i les absències del treball -encara que siguin justificades- superiors al trenta per cent de les jornades. O sigui, un expedient de crisi individual però amb el desavantatge que el procediment d'oposició és més difícil i la indemnització molt més petita (només una setmana per any d'antiguitat). Afegim-hi les majors facilitats per als expedients de crisi col.lectius i obtindrem la "flexibilització" de plantilles que volien els empresaris, a més a més de la derogació de l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals.

Hi ha també coses positives, entre les quals cal destacar la reducció del temps de vigència mínima dels convenis a un any i l'eliminació de moltes de les traves burocràtiques que dificultaven la vaga en l'anterior legislació. Però, en conjunt, i més encara sense la llibertat sindical, el judici que mereix la llei és que, de nou, ens trobem amb un intent de desarmar els treballadors, destorbant l'exercici dels seus drets.

Durant molts anys hem tingut lleis que no han servit per a res. ¿Quantes vagues "legals" s'han fet aquests darrers anys? I, en canvi, se n'han fet moltes de les altres. Corre pressa guanyar la llibertat sindical i política per fer unes lleis que serveixin de veritat als treballadors, que reconeguin els seus drets. Només així seran lleis vàlides per al conjunt del país.

A.LUCCHETTI

CAP A UN PACTE...

procés electoral i convoqui, un cop celebrades les eleccions generals, eleccions al Parlament de Catalunya.

Aquesta proposta, formulada explícitament pel darrer ple del Comitè Central, és una alternativa al Consell General de Catalunya decretat pel govern del president Suárez, com també a l'actitud de certs sectors polítics catalans que, davant les dificultats d'aconseguir l'Estatut a curt termini, es mostren disposats a acceptar una Generalitat buida de contingut. La proposta permet de facilitar la recuperació de la unitat democràtica a Catalunya tot superant les divisions que l'han dificultat darrerament.

La formació del Consell Provisional -que caldria negociar amb el govern- no representaria el ple restabliment de l'Estatut, que exigeix una correlació de forces més favorable, però significaria, de fet, la recuperació d'alguns dels seus principis i constituiria un pas molt important cap a l'autonomia i l'autogovern que ajudaria, precisament, a crear aquesta nova correlació de forces.

En formular aquesta proposta, que dirigim a totes les forces democràtiques catalanes i que aquestes haurien d'examinar amb el president de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas, no n'ignorem les dificultats. Però creiem que la mobilització del poble i la unitat dels partits i organitzacions sindicals democràtics catalans poden fer-la reeixir. En el cas contrari, el Consell General, que ara tothom rebutja, podria acabar per imposar-se i hipotecar, així, per un període de temps més o menys llarg, les llibertats nacionals de Catalunya.

J.B.

SECRETARIAT DE CCOO

AMB VERNÍS REFORMISTA

La Comissió Permanent del Secretariat de la Confederació Sindical de Comissions Obreres declara, en un comunicat fet públic el 9-3-77, "que el decret sobre relacions de treball és un decret franquista amb vernís reformista, amb el qual se serveix els monopolis i el gran capital contra els interessos del país i es pretén carregar damunt dels treballadors les conseqüències de la crisi econòmica."

El Secretariat de CCOO assenyala que "el decret que parla del dret de vaga el que fa és prohibir-la en la pràctica" *i que, a més a més*, "instaura a la pràctica l'acomiadament lliure en incloure, entre moltes altres motivacions com a causa de comiat, 'les necessitats de l'empresa'."

La Confederació Sindical de CCOO condemna aquest decret i exigeix la dimissió del seu executor, el ministre de Treball, mentre crida els treballadors de tot l'Estat espanyol a una resposta cívica i massiva "per a la qual compten -diu- amb la comprensió solidària de tots els sindicats europeus, expressada a Ginebra fa poc amb motiu de la Conferència de Sindicats Europeus".

MARIA DOLORS CALVET, CANDIDAT DEL PSUC

CONTRA TOTES LES DISCRIMINACIONS

Maria Dolors Calvet i Puig va néixer a Sabadell l'any 1950. Va estudiar en un col.legi de monges fins el sisè de batxillerat. Cursà dos anys de Ciències Econòmiques i actualment està acabant periodisme. Treballa com a cap de premsa en un col.legi professional i a la redacció del setmanari "Arreu". Es va fer del PSUC l'any 1971 i és membre del Comitè Central des de l'estiu del 1975. Al darrer ple del Comitè Central fou elegida candidat del Partit a les properes eleccions per la circumscripció de Barcelona.

- Anem primer a la notícia recent. ¿Què ha estat el Dia Internacional de la Dona Treballadora i quina importància ha tingut la manifestació davant de la presó de dones?

- El 8 de març és una data a recuperar pel moviment de dones, ja que s'hi commemora la mort d'unes treballadores que defensaven els seus drets laborals. A Catalunya ha tingut un ampli ressò: xerrades, assemblees a pobles i ciutats petites, manifestacions... A Barcelona se celebra l'acte del Palau de Congressos i la manifestació davant la presó, en la qual es demanava amnistia per als delictes que afecten la dona.

EL MOVIMENT FEMINISTA

- ¿Com veus l'actual moviment feminista a Catalunya i quin paper hi juguen cadascuna de les diferents associacions?

- A Catalunya s'està seguint un procés molt interessant en el qual cada sector de dones lluita per les seves reivindicacions, tot portant conjuntament unes exigències comunes dins de la Coordinadora Feminista.

- Per a certs moviments feministes, ¿no és l'home l'enemic principal?

- Sí. Molt equívocadament, certs moviments feministes centren la seva lluita contra l'home, però nosaltres, que ens reclamem del marxisme, veiem el feminisme intensament lligat a la lluita de classes i pensem que només en una societat socialista es podrà aconseguir l'alliberament de la dona. El masclisme, en l'home, és una cosa que cal combatre i per això menem una intensa lluita ideològica.

- Quin és el principal problema de la dona a Catalunya?

- Com a la resta de l'Estat espanyol, la dona pateix una legislació discriminatòria i és la principal víctima, junt amb la classe treballadora, de les mesures econòmiques del govern en quedar-se sense llocs de treball i patir molt directament l'encariment de la vida.

EL PSUC I EL TEMA DE LA DONA

- Què pot fer un diputat del PSUC per resoldre la problemàtica femenina?

- Si tenim en compte que estarem en minoria, no gaire, a més a més de fer escoltar la nostra veu de protesta. Però proposarem al Parlament l'adopció de mesures concretes, com és ara l'abolició de totes les lleis discriminatòries, la plena igualtat de drets en el treball, davant la llei i en la societat; en resum, tot el que calgui per acabar progressivament amb la desigualtat per raons de sexe.

- ¿Hi ha molt masclisme dins el PSUC i entre els comunistes en general, Dolors?

- No pas més que dins la societat, però el que sí que hi ha són moltes dones comunistes disposades a combatre'l.

- Per què la majoria de les dones de grups polítics destaqueu en la vostra tasca en funció, precisament, d'assumir la problemàtica estrictament feminista i no, per exemple, en funció d'altres vessants: social, artística, d'ensenyament, laboral...?

- D'entrada, això no és cert. A la llista de les candidates que presenta el PSUC hi ha dones responsables polítiques, dirigents de l'ensenyament i del món obrer. D'altra banda, les dones comunistes, que estem per l'alliberament de la societat, vivim molt intensament la discriminació de la dona i això fa que, tant dins com fora del Partit, adoptem postures de lluita en concret.

- Què opines dels qui diuen que en això del masclisme també les dones en teniu part de culpa; d'allò que un no és masclista si dos no volen?

- Aquesta és la pregunta masclista de la interviu. I a mi, que m'expliquin la fórmula aquesta "un no és masclista si dos no volen"...

- Sobre els grans problemes, adulteri, pàtria potestat, avortament, divorci, anticonceptius, què en pensa el PSUC?

- Nosaltres estem contra totes les lleis que discriminen la dona, contra la figura jurídica de l'adulteri, contra la pàtria potestat només per al pare. Creiem necessària una llei de divorci i estem per la legalització dels anticonceptius -i a càrrec de la Seguretat Social- com a única manera d'evitar els centenars d'avortaments clandestins que es practiquen diàriament posant en perill la vida de la dona. Per a casos extrems, reclamem la "reforma eugènica de l'avortament" instaurada a Catalunya durant la vigència de l'Estatut i del govern de la Generalitat.

ANTONI B.

DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

AMNISTIA i DETENCIONS

Diumenge 6, en commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora, la Coordinadora Feminista de Barcelona va convocar un acte al Palau de Congressos de la ciutat comtal. Hi varen fer cap més de dues mil persones, gairebé tot dones. Hi va haver intervencions sobre la situació de la dona treballadora i sobre les últimes lluites (Indo, per la igualtat salarial, amb sentència favorable de Magistratura; Banca, per convocatòria d'oposicions oberta a les dones i als joves, etc). Després, testimonis de dones condemnades per adulteri i avortament, dins de la campanya contra les lleis discriminatòries i per l'amnistia per als actes que aquestes lleis consideren delictes només si els comet la dona. Finalment, dues ex-presses polítiques denunciaren els maltractaments rebuts a les comissaries i la situació a les presons.

Dimarts 8, també convocada per la Coordinadora, es va intentar una manifestació davant de la presó de dones, per demanar amnistia per a la dona. Fou dissolta pels cossos antidisturbis.

A primera hora del matí de dimecres 9, són detingudes dues membres de la Coordinadora Feminista: Trinitat Sánchez-Pacheco i Maite Torell. Després, és citada a "Jefatura" Teresa Bladé i detenen Isabel López, del jurat d'empresa de SEAT, candidat a diputat pel PSUC.

Denunciem aquestes arbitrarietats, ja que l'acte de diumenge tenia permís governatiu i es va fer amb ordre. Alhora ens felicitem perquè les detingudes sortiren en llibertat al cap de poques hores, gràcies a les pressions que es van fer i a la mobilització de les dones.

Les detencions foren una revenja per les informacions que, en l'acte, es van donar de l'actuació de la policia. Exigim la llibertat d'expressió i d'informació. La denúncia dels maltractaments és un dret. No volem venjar-nos sinó que aquests fets es coneguin i que no passin mai més.

Refermem la demanda d'amnistia total, compresos els actes que es consideren delictes per unes lleis que discriminen la dona. Refermem el nostre suport al moviment de dones i a la lluita pel seu alliberament.

ANNA GONZÁLEZ

Baix Llobregat

LA QUINZENA DEL PARTIT

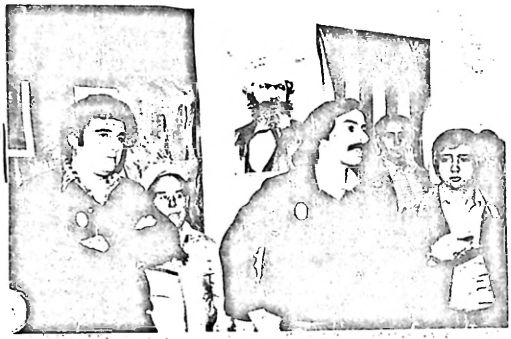

Francesc Baltasar, secretari polític del Comitè Comarcal del Baix Llobregat, inaugurant un dels nous locals del PSUC.

Del 5 al 20 de març, s'està celebrant al Baix Llobregat una quinzena molt important, per tota la sèrie d'iniciatives que ha desencadenat. En primer lloc, han estat oberts locals del PSUC a gairebé totes les localitats (Sant Joan Despí, Molins de Rei, Sant Feliu, el Prat, Martorell, Viladecans, Sant Boi, Cornellà, Gavà), s'ha incrementat la venda de materials del Partit pel carrer, les tasques de discussió i propaganda política han obtingut una profunditat i una ressonància ben notables.

Testimoni de tot això són els tríptics i fulls elaborats per les organitzacions locals, les agrupacions de les fàbriques, barriades i sectors socials diversos. La venda d'adhesius, clauers, encenedors, mocadors, bolígrafs, etc. esdevé una activitat ja constant i normal als carrers i principals llocs de pobles i ciutats.

La presència directa i pública de la nostra línia, manifestada a les conferències,mítings, actes a les fàbriques, barris, bars, llocs d'esplai, etc., és un aspecte destacadíssim, fins al punt que podem comptabilitzar al voltant d'uns cinquanta actes públics la primera setmana.

Una de les característiques més notables, però, d'aquesta quinzena, és que s'ha mirat de no pertorbar les tasques quotidianes. En el moviment obrer, el procés d'afiliació a les Comissions Obreres ha continuat, cada dia amb més força; les mateixes CCOO han avançat molt en les negociacions amb la patronal, la qual, per la força del moviment obrer a la comarca, ha estat empesa a organitzar-se comarcalment. En el moviment popular, s'han estat estudiant alternatives municipals molt avançades, que es presentaran públicament a tota la població. En el front cultural, s'ha donat un fort increment a la celebració del Congrés de Cultura Catalana, marc unitari des del qual tindrem una eina més per reivindicar tot allò que és nostre, sigui en l'àmbit d'ordenació del territori, de la sanitat, de la llengua, de la salvaguarda del patrimoni natural o de la revitalització del folklore... com també, i molt especialment, donant tot el nostre suport a la campanya "Per les institucions autonòmiques" paral.lela a la de "Volem l'Estatut" de l'Assemblea de Catalunya.

Pel que fa al marc global de la iniciativa política, el tema de la quinzena ha estat el Projecte de Programa i la campanya electoral. La discussió política, enfortida per un text de referència, creix i ha de créixer més encara. Si el partit, a la comarca, està doblant, en poc temps, el nombre de militants, cal que dobli també en profunditat política,en penetració de la nostra línia. Quant a la campanya electoral, són models les iniciatives de Sant Vicenç dels Horts, on s'han elaborat enquestes que permetran iniciar la propaganda, que haurà de ser la nostra arma en el marc de les eleccions, casa per casa, porta per porta. El Partit, al Baix Llobregat,s'ha compromès a parlar "personalment" amb tots els habitants de la comarca. Això exigeix una parcel.lació del treball, una divisió en àrees concretíssimes, per aconseguir que la nostra influència arribi a tot arreu.

Volem destacar un aspecte de tota l'ofensiva política del nostre partit a la comarca: la festa del dia 5, a Cornellà. Ens sembla important, després de tants anys de cadenes físiques i morals, que el nostre partit sigui present a les iniciatives de la gresca. El fet que els components de l'orquestra de Janio Martí felicitessin, al final de la gran festa, tots els qui hi havien pres part, començant pels excellents presentadors locals i continuant pels milers de persones que dansaven entusiasmades el ball del fanalet, cal remarcar-lo. Ja des d'ara,la preparació i realització d'altres festes (Sant Feliu, el Prat, etc.) del mateix signe i encara més ambicioses, ocupen un espai important en les feines del Partit. No solament en sortiran reforçades les finances sinó també, i sobretot, la imatge del PSUC.

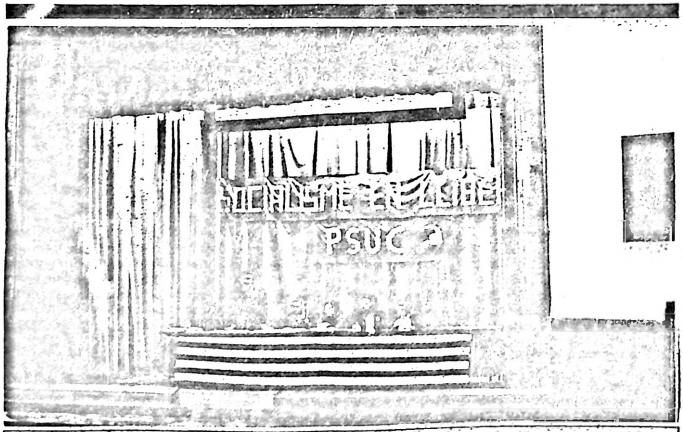

Organitzada pel Comitè de la Secció del Clot, s'ha celebrat la presentació del PSUC al barri. Hi van intervenir Elisenda Guarro, Joan M. Escudero, Glòria Arbonès i Marçal Tarragó (Foto "Treball")

HA TORNAT "EL ADEFESIO". QUE TORNI AVIAT RAFAEL ALBERTI

Margarida Xirgu estrenà "El Adefesio" a Buenos Aires, l'any 1944. A Barcelona, l'estrenà l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, dirigida per Ricard Salvat. Més tard, amb l'obertura del CAPSA, Marius Gas en dirigí una nova versió.

Ara, ha tornat "El Adefesio", amb la presència de Maria Casares, filla de Casares Quiroga i exiliada l'any 39. I ha tornat amb un poema de Rafael Alberti dirigit a Catalunya i els catalans. Ha tornat, doncs, amb una especial significació.

Que torni aviat Rafael Alberti, que sigui el millor diputat des de les Corts de Cadis, com ell ha dit, i que, endemés del seu text, gaudim de la seva veu. Que tornin tots. Com canta Raimon: "Quantes amnisties calen per a fer l'amnistia?"

A.B.

UNA LLISTA FORÇA REPRESENTATIVA

El darrer ple del Comitè Central va aprovar les llistes completes de candidats a les eleccions per al Congrés. Dos dies després, es feien públiques a través d'una roda de premsa.

No és casual que el PSUC hagi estat el primer a presentar les llistes de candidats per les quatre "províncies" catalanes. D'entrada, hi ha una voluntat decidida dels comunistes catalans de ser presents a les eleccions i de jugar-hi el millor paper possible. En segon lloc, la seva presència en tot l'àmbit geogràfic català, la seva incidència entre el món obrer, entre els treballadors, els intel.lectuals, professionals i pagesos, entre les dones, el relleu nacional de molts dels seus militants, fan que el Partit pugui presentar una llista força representativa d'homes i dones que s'han destacat, en camps diferents, en la lluita per la democràcia.

Una anàlisi del quadre adjunt ens permet de veure el criteri seguit a l'hora de confeccionar les llistes.

D'un total de cinquanta-sis candidats, només vint-i-dos són membres del Comitè Central.Això vol dir que no s'ha seguit un criteri d'escalafó.

El nombre de dones, nou, no arriba a un vint per cent del total de candidats. Encara que aquest percentatge superarà segurament el que puguin presentar d'altres partits o coalicions, es fa evident un retard en la incorporació de la dona a la vida política i, en concret a la vida del Partit.

Ens sembla interessant destacar que, entre els deu primers de la llista de la "província" de Barcelona, la meitat han nascut fora de Catalunya i acostumen expressar-se en castellà, detall que referma el caràcter veritablement nacional del PSUC i la no marginació de ningú dins del Partit per raons d'origen i de llengua.

Pel que fa a la distribució territorial,Barcelona-ciutat s'emporta la part del lleó, la qual cosa no deixa de ser normal si tenim en compte el seu pes específic. Les comarques barcelonines s'hi troben representades, a excepció de l'Anoia i el Penedès. Quant a Girona, existeix el buit de la Garrotxa, del Ripollès i de la Cerdanya. Buits territorials més grans trobem a Tarragona i Lleida. En aquests casos -ultra una debilitat real del Partit més enllà de l'Area Metropolitana- topem amb el problema de la Catalunya de la marginació i del despoblament.

La relació de candidats segons la seva activitat professional és un reflex fidel de la composició social del Partit, de com l'aliança de les forces del treball i de la cultura s'ha fet carn del PSUC. Sota una majoria d'obrers hi trobem empleats, intel.lectuals, professionals, camperols... en unes proporcions que gosaríem qualificar de perfectes si no fos per un baix nombre de pagesos, que no correspon al pes específic del camp.

De bracet amb dirigents polítics de gran prestigi, com Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez, Jordi Solé-Tura, Miquel Núñez, Pere Ardiaca, Solé Barberà, trobem els grans dirigents obrers com Cipriano García, Joan Ramos, López Bulla, Francesc Frutos, al costat d'intel.lectuals tan assenyalats com Alfons Carles Comín,Rafael Ribó, Xavier Folch, Montserrat Roig, Manuel Vàzquez Montalban, Jordi Borja, conjuntament amb dones i homes molt representatius en les seves zones i llocs de treball, com seria el cas de Francesc Amorós, de Pegaso, d'Isabel López, de Seat, de Carles Prieto, de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, de Rafael Nadal, advocat de Tarragona, i de tants d'altres que ens portarien, si volíem enumerar-los tots, a donar les llistes completes.

Estem davant d'unes llistes de combat i d'unes llistes de govern, de síntesi del que és el nostre partit. Caldrà posar tot el nostre entusiasme, tot el nostre esforç per fer-les triomfar. La importància d'aquestes eleccions bé s'ho mereix.

JOAN SANJUAN

Candidats per les "províncies" de

Barcelona	41
Girona	5
Lleida	5
Tarragona	5
Total de candidats entre les quatre llistes	56
Són membres del Comitè Central	22
Dones	9

Segons l'activitat professional:

Obrers	18
Empleats	8
Escriptors i intel.lectuals	7
Advocats	5
Pagesos	3
Ensenyants	3
Metges	3
Periodistes	2
Enginyers	2
D'altres professions	5

Per comarques, la distribució de candidats és la següent:

BARCELONA:

Barcelona ciutat, 27; resta del Barcelonès, 2; Vallès, 5; Maresme, 2; Baix Llobregat, 2; Bages-Bergadà, 1; Garraf,1; Osona, 1.

GIRONA:

Alt Empordà, 2; Baix Empordà, 1; Gironès, 1; La Selva, 1.

LLEIDA:

La Noguera, 3; Segrià, 2

TARRAGONA:

Camp de Tarragona i Tarragonès,3 Baix Camp, 1; Baix Ebre, 1.

vida del partit

A SANT CUGAT

Dissabte es va inaugurar el local de l'organització del PSUC a Sant Cugat del Vallès. Es el primer partit que obre local en aquesta ciutat. L'acte d'inauguració va comptar amb la presència de Gregori López Raimundo.El nostre secretari general es va referir a la legalització del PSUC, que pot esdevenir-se pocs dies abans de les eleccions Després va parlar de les darreres mesures "de gràcia" del govern, que no són pas l'amnistia que tothom vol, i va dir que els comunistes catalans lluitarem perquè surtin en llibertat tots els presos polítics abans de les eleccions.

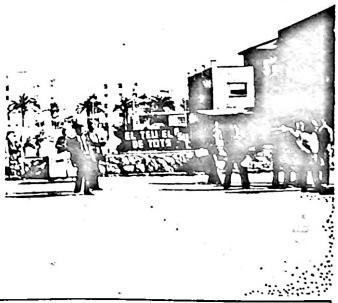

Venda pública de "Treball", "Mundo Obrero" i altres publicacions del Partit. A la plaça de la Sagrada Família, a Barcelona (esquerra) i al Baix Llobregat (dreta). Vendre els nostres periòdics al carrer ha d'esdevenir una activitat regular, normal, de les organitzacions;no pas esporàdica com encara ho és. Les despeses dels nous formats i la campanya electoral ho exigeixen. (Fotos "Treball")

nova etapa

"Treball" se'ns ha quedat petit. El nostre periòdic s'ha de posar a l'altura del temps i de les circumstàncies. I encara que això comporti moltes dificultats a vèncer, cal fer el canvi.

Necessitem el "Treball" de la campanya electoral i cnem a fer-lo. Ben aviat -encara no podem precisar la data- l'òrgan central del PSUC aparetxerà en mida tabloide, amb caràcters d'imprenta i amb una millor presentació.

Però això no és una simple transformació de mida i d'aparença. Això ho fem per facilitar la venda del periòdic. Volem que tingui una presentació que el faci més atractiu i, per tant, que augmenti les possibilitats d'eixamplar considerablement el nombre de lectors. Cal,doncs, que les nostres organitzacions, tots els militants del PSUC es preocupin, ja des d'ara i amb la propera perspectiva del nou "Treball", d'intensificar la penetració del nostre òrgan dins del cercle de relacions de cadascú i d'organitzar formes de venda pública amb regularitat.

El canvi exigirà també, no cal dir-ho,quantiosos mitjans econòmics. Fer el "Treball" tabloide ens costarà molts diners i aquests diners han de sortir, forçosament, de la venda del periòdic. D'ara endavant, cada número ha de ser cobrat i liquidat. Es l'única manera de fer sortir el periòdic amb les característiques que la situació exigeix i que el nostre poble mereix.

MAJORIA D'EDAT I DRET DE VOT ALS 18 ANYS

La Joventut Comunista de Catalunya, junt amb d'altres organitzacions polítiques i entitats juvenils catalanes , ha engegat la campanya per la majoria d'edat, el dret de vot i la plenitud de drets socials i polítics a partir dels 18 anys, dins del marc general del combat per la democràcia a Catalunya i a tots els pobles de l'Estat espanyol, "Per conquerir els nostres drets, guanyem la llibertat per a Catalunya", diem, perquè som conscients que no pot haver-hi cap dret per a la joventut sense democràcia, ni una veritable democràcia sense tenir en compte la joventut.

Els drets de la joventut constitueixen un "mínim democràtic" sense el qual difícilment podrem afirmar que la democràcia ha arribat, plenament, per a nosaltres. Drets que volen dir: En el terreny laboral, plenitud de drets sindicals laborals des del mateix moment que es comença a treballar. A l'escola, participació i gestió democràtica des de l'ensenyament mitjà. Pel que fa a l'esplai i el lleure, la possibilitat d'organització lliure d'activitats culturals i esportives pròpies del jovent, sense limitacions per raó d'edat. En l'aspecte cívic, la participació en entitats, associacions, etc., les quals dictaminaran, lliurement, l'edat mínima per ser-ne membre, soci o directiu, En l'ordre civil i constitucional, la majoria d'edat i el dret a votar i a ésser votat als 18 anys . I, finalment, cal dir que tot això només es pot esdevenir dins el context polític definit per l'Assemblea de Catalunya: Amnistia, Llibertat i Estatut d'Autonomia.

Hi ha gairebé dos milions de joves marginats de les urnes

★ ★ ★

Per què demanem la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys? Perquè creiem que -segons l'actual legislació- si som prou grans i responsables, com qualsevol altre ciutadà, per anar a la presó o per començar a treballar, també ho som per anar a votar. Per participar, com a ciutadans de ple dret, en l'elecció de les persones que després ens han de manar a l'associació, a l'ajuntament o al govern.Ens trobem davant d'una autèntica discriminació, que ens transforma en ciutadans de segona categoria i que cal superar urgentment mitjançant l'equiparació de la majoria d'edat civil amb la penal i la laboral. I, fonamentalment, amb l'obtenció de la majoria d'edat civil i del dret a votar i a ésser votat als 18 anys, modificant així l'article 320 del Codi Civil.

Diem majoria d'edat i dret de vot perquè les dues coses, inseparables des del nostre punt de vista, poden no ser-ho. Com a França, on la majoria d'edat és als 21 anys i el dret de vot als 18. O a Dinamarca, on es vota als 20 anys i la majoria d'edat és als 18. Nosaltres demanem, ensems, el dret de vot i la majoria d'edat als 18 anys per a aquestes eleccions.

Els joves, que ja vàrem ser "obligats" a abstenir-nos en el referèndum, volem convertir aquestes properes eleccions, junt amb totes les forces polítiques i socials de Catalunya, en un combat per les llibertats polítiques i nacionals. En un combat per l'amnistia total, per les llibertats sense exclusions, per l'Estatut i, també, per la majoria d'edat,el dret de vot i la plenitud de drets civils a partir dels 18 anys.

I és per això que els joves comunistes catalans, la Joventut Comunista, participem activament en la candidatura dels comunistes catalans, en la candidatura del Partit Socialista Unificat, mitjançant la incorporació de les reivindicacions democràtiques de la joventut i la participació d'en Josep Maria Riera, el nostre secretari general, com a candidat, en el sisè lloc, per a la jurisdicció de Barcelona, Perquè la candidatura del PSU és, també, la candidatura de la joventut,que lluita pels seus drets, per la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys.

MARCEL PLANELLAS

EN UNA CONCENTRACIÓ PER L'AMNISTIA

tres mil persones al parc de montjuïc

Per tal d'exigir amnistia total estava previst un acte, ahir, al Palau dels Esports de Barcelona, amb autorització governativa. El dia abans, però, el governador es va fer enrere i va prohibir l'acte. Després de moltes gestions i negociacions, es va aconseguir autorització per fer una concentració a Montjuïc, que va aplegar més de tres mil persones. Es van llegir les adhesions, entre les quals destacarem les dels presos polítics de la Model i de Córdova i la d'Amnesty International. Els oradors remarcaren la necessitat d'aconseguir l'amnistia total. No hi va haver incidents de cap mena. Sí que n'hi va haver, en canvi, a diferents llocs de Barcelona, durant el dia, promoguts per grups provocadors que llançaren còctels Molotov contra la policia sense més ni més. Això va originar enfrontaments i hi ha un ferit de bala. Aquestes coses no ajuden gens a l'objectiu de l'amnistia. Com no hi ajuda, sinó que enfosqueix perillosament el clima civil, la tensió que regna a Euskadi, aguditzada darrerament per la mort de dos joves bascos i, més recentment, per la d'un membre de la Guàrdia Civil. Cal acabar amb aquesta escalada de la sang i de la tensió i només l'amnistia sense condicions, sense exclusions, ho pot fer.